

[Johan Asmussen.]

men jeg vil dog mene, at der er grund til i vor tid at sætte et stort spørgsmålstejn ved, om det nu også er rigtigt at opretholde det krav. Jeg ved, at udlændinge fra lande, som vi har traktat med, har ret til at få næringsbrev uanset statsborgerskabet. Det er en lang række af de lande, der normalt vil komme i betragtning, så dér er der i forvejen ingen hindringer, og så synes jeg i og for sig, at springet ikke kan være så forfærdelig langt til, at man helt kunne undvære dette krav.

Så er der bopælskravet, som jeg også mener at man af samme grund udmærket kunne opgive under de forhold, der hersker nutildags. Det ville stemme med grundlaget ikke alene for EFTA, men navnlig for EEC, hvis vi skulle komme derind.

Så er der sådan en ting som, at næringsbrevet kun skal gælde for et bestemt område. Tidligere var det for kommunen, nu er det politikredsen. Det er en vis udvidelse. Men hvorfor skal det kun gælde for sådan et lille bitte område i dette lille land? Jeg må sige ganske frimodigt: hvorfor i alverden kan næringsbrev ikke gælde for hele landet? Kun vognmænd kan få lov at have næringsbrev for hele landet, og det ville da være sært andet. Så vidt jeg har forstået, har de det ikke i dag, og så skulle de egentlig have 87 næringsbreve — eller er det 1.300, for der er 1.300 kommuner — for at kunne køre over hele landet. Men nu har man hittet ud af, at det ikke virker videre hensigtsmæssigt. Jeg kan imidlertid ikke se nogen grund til at lave næringsbreve, der ikke skal gælde over hele landet. Jeg stiller tanken til rådighed; jeg har på fornemmelsen, at ingen har tænkt på det, men at man simpelt hen er kørt videre i den gamle plovfure.

Så er der sådan en ting som personlig henvendelse om bestilling af varer i § 11. Det skal stadig være forbudt, dog med enkelte undtagelser som bøger og håndværk, der kan udføres på stedet. Dér er jeg slet ikke enig med det ærede medlem fru Gunhild Due, som gerne vil være fri for at få serveret både kogebøger og seksualrådgivende bøger. Der synes at være en vis balance i tilbuddene i hvert fald her. Det er for mig fuldstændig urimeligt, at sådanne personlige henvendelser om bestilling om hvad som helst ikke skulle være tilladt.

Hvad skal vi med barnepigesystemet? Folk skal nok selv finde ud af at smide de handlende ud, som de ikke bryder sig om at se. Noget lignende gælder omførsel af varer. I nogle tilfælde kan det ske uden næringsbrev, når det drejer sig om naturalprodukter, men så kommer man ind på en hel masse fortolkninger om, hvad der er brød, wienerbrød, konservervarer, og hvad ved jeg.

Der er et rigt marked for retssager, og ved at gå imod det saver jeg måske den gren over, jeg selv sidder på, men det er en hobby, jeg har, hvis jeg synes, der er rimelig og saglig grund til det, og det synes jeg der er. Hovedreglen er, at sådan omførsel må ikke finde sted, og det, man specielt interesserer sig for, er at forhindre, at folk skulle få støvsugere og symaskiner på den måde. Jeg kan ikke se nogen som helst rimelig grund til, at man nu ikke mere skulle kunne både sælge og købe disse udmærkede nyttegenstande, og for øvrigt synes jeg, at både vaskemaskiner, røremaskiner, og hvad ellers hører med, skulle man også kunne få på denne lette måde. Hvorfor skal det gøres så indviklet med disse restriktioner, alt sådan noget, som forårsager fortolkningsvanskeligheder?

Lad mig gøre en enkelt bemærkning om ejendomshandler — dem vil jeg fortrinsvis vente med til i forbindelse med ejendoms-mæglerloven — men der er en enkelt ting: næringsbrevet. Det skal kun gives til personer, ikke til aktieselskaber. Jeg kan godt se, at der kan være en vis grund til det, men jeg føler mig ikke helt overbevist om, at det er noget, der kan holde i det lange løb. Det kan dog vist være rimeligt i hvert fald på dette område også at kunne drive denne form for handel under aktieselskabsform. Jeg kan ikke rigtig se forskellen mellem at sælge små grunde til 6.000, 8.000 og 10.000 kr. stykket, de findes endnu, og så at sælge maskiner, trykkerimaskiner og andre, der måske koster i hundredtusindvis af kroner. Jeg er ikke sikker på, at man ikke på dette punkt skulle overveje en anden ordning.

Jeg skal gøre et par enkelte bemærkninger vedrørende lovforslaget om statsgaranti for finansieringsinstitutter. Det serveres for os under devisen hjælp til selvhjælp, og man kunne næsten tro, det var en slags madding, den højtærede handelsminister har kastet ud med henblik på de uafhængige, vel